

לא רוצים מפלגות! לא רוצים כפיה דתית! — אמרו מאתיים צעירי

מי כובש את המ

הפקידה

צילה מזרחי, פקידת ה- קרן הקיימת בירושלים, הצטרפה לקואופרטיב זה מסיבות חברתיות.

המורה

אברהם פלדסמן, מורה לחשי- מל באורט, אחד המשוגעים לרעיון הקמת העיר, ואחד ממארגני המיפעל.

ב מיוזנון הקיבוץ, על אם הדרך החוצה את העיר מצפה-רמון, ישב אברהם, בעל המוסך המקומי, חבט במקל שבידו על כיסא סמוך ובהק במלוא פיו: "משוגעים! רוצים לרדת לגור במצפה-רמון... חבל על כל רגע... תברחו מכאן אחרי חוד" שיים... ועוד להשקיע כסף כאן. חבל על כל מיל! זה שיגעון אחד גדול!"

ממולו ישבו כמה צעירים שהרגישו לא בנוח, מול שטף הדברים. לבסוף שאל אחד מהם את אברהם העגלגל ובעל השפס הי- בלונדי, מי שהיה חבר קיבוץ בית-אורן וכיום מתקן מצערים ומכונניות מקולקלות בלב הנגב: "אז למה אתה יושב פה?"

"אני יכול לקום וללכת מתי שאני רוצה!" השיב אברהם.

"אז למה אתה לא הולך?" "למה אני לא הולך? ככה זה, אני כבר שלוש שנים כאן. השתרשתי במקום."

הפעם הגיע תורם של שומעיו הצעירים לחייך. כעבור זמן קצר הם עמדו ליד שפתו התלולה של מידרון, שירד אל מכתש רמון הענקי. לפנייהם, ממש על כף היד, השתרעו כימעט עד לאופק משטחי הצב- עוניים של המכתש, המרהיבים בצחיחותם. עמדה שם חבורה של כחמישים צעירים וצעירות, שאחדים מהם ראו בפעם הראש- נה את המקום. הם תקעו מבטיהם בנוף, התפזרו לאורך שפתו של הצוק הענקי, כאילו רצו להתבודד.

"כאן", אמר אחד מהם והורה באצבעו על שפת התהום, "בנונה בית תרבות עם חלון זכוכית ענקי לכיוון המכתש."

"צריך יהיה להרחיק את הילדים, אולי להקים גדר, שלא יפלו למטה", סבר אחר. "אפשר יהיה לבנות טילת מסביב למכתש, ענקית-ענקית מסביב!" התפעלה צעירה ב- מכנסים וחולצה הדוקים לגופה.

אפשר היה לראות אותם כחבורת הווים בהקיק, לולא עמדו אותם צעירים על כך שבעוד שלושה-ארבעה חודשים הם עוזבים את דירותיהם המרווחות שבתל-אביב, ירוש- לים או חיפה, את הרחובות המוארים, את בתי-הקפה ובתי-הקולנוע, את משרותיהם

המבוססות, ויורדים למקום זה, להתחיל בהקמת עיר חדשה.

האוטופיה מתממשת

אתו יום, בשבת האחרונה, ישבו אותם צעירים בחדר התרבות שבאכס- נית הנוער במצפה רמון הקיימת, התחכו בלהט, במשך שעות ארוכות, על בעיות רציניות: "מה יהיה מחיר המנייה שכל אחד מהמצטרפים לעיר החדשה יצטרך לר- כוש? מה תהיה צורת בית-דין התכרים ל- שיפוט פנימי, האם יהיה זה בית-משפט של מושבעים, או ועדת בוררות? האם יהיה כל אחד מאורחי העיר החדשה חייב להצטרף להסתדרות?"

בעיות אלה אינן עומדות, אולי, בפני מי שרוצה להתיישב ברמת-גן או בדימונה. או- למ העיר אותה רוצים הצעירים להקים מעל למכתש רמון, תהיה שונה מכל צורות היישוב המקובלות במדינה — זו תהיה עיר קואופרטיבית.

לפי התוכנית, יצטרך כל מי שירצה להצ- טרף לעיר, ששמה טרם נקבע, לרכוש מנייה בגובה של ארבעת אלפים ל"י, שינתנו לו כהלאה, כדי להיות חבר בקואופרטיב. תמורת מנייה זו יקבל מקום עבודה באחד

נעילות נעמי

נעמי סירר, אחות בסודר כהת), מרכזת נ בעלה, חיים, מזכיר כפר האמנים עין-הוד, מרכז את הצו

..כן! - מצביעים חברי קואופרטיב הנוער ל

נפגשו כדי לבנות, לשמוע מוסיקה קלאסית, לבקר מפעם לפעם אף ניהלו ביניהם שיחות על נושאים כולם היו בניים למשפחות מבוססות, כולם היו בחיים, לכולם נשקף העתיד הרגיל המצפה בדרך-כלל אולם מתחת לכל זה היו נגועים במחלה שהגיפה הישראלית מזה שנים רבות: הרגשה של תוסרטיס- תכלית; סלידה מן המיסגרות הקיימות במדינה, מן מן הכפייה והלחץ המתגלים בשטחי חיים שונים, מן ריות הפורצות מעת לעת.

עם כל זאת היו צעירים, כמו כל הצעירים, רצו משהו ולא ידעו מהו. וכך נולד, משיחה לשיחה, הרע להציב בפני הנוער איוה מיבצע גראנדיוזי. משהו לעורר התלהבות דדומה והתנדבות המונית. הפיתרון נימצא במיבצע שדובר עליו במדינה מעת הפירת תעלה מהים התיכון, ליד אשדוד, עד אילת שתשמש תחליף לתעלת סואץ, ושתוכל גם לפתור או הנגב.

הרעיון נקלט במוחם וקדם עור וגידים. הם החלו ל- המיבצע באופן מעשי. חשבו שיהיה זה מיבצע שהגנו על עצמו לבצעו מתחילתו ועד סופו, שיפקח עליו ויגנו הם החלו אפילו לסמן על מפות תחומים שונים דרכ- התעלה.

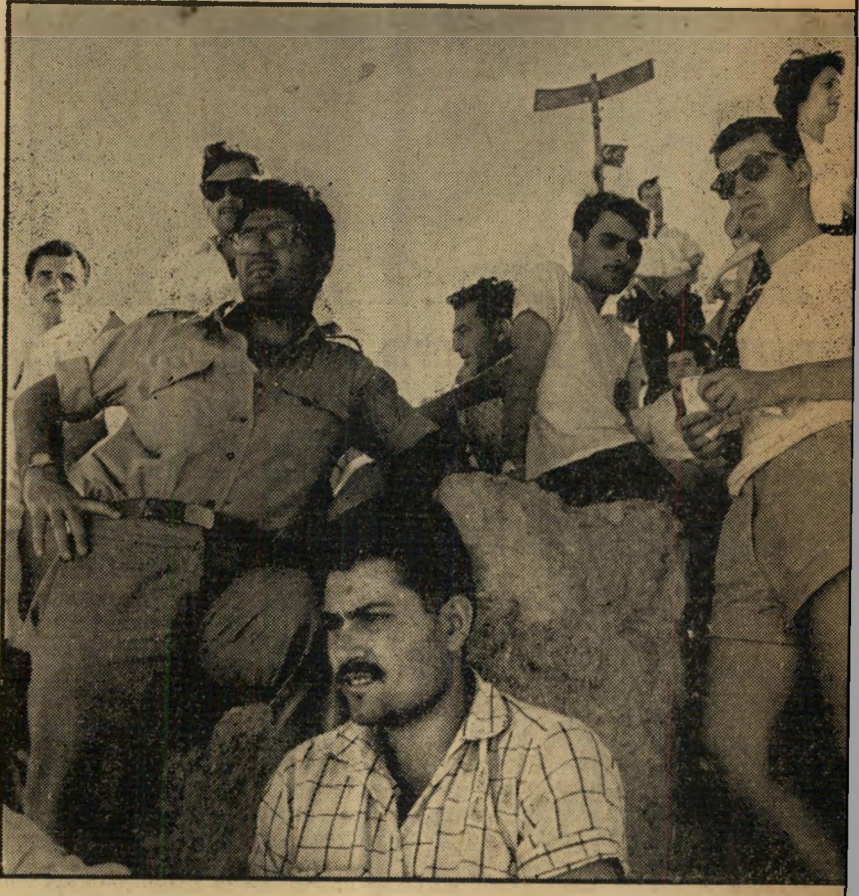
כשהיה הכל מוכן, החליטו לגשת למעשים, לפנות גוריון, כדי לקבל את תמיכתו בתוכנית. מחשש שתוכ- לא תגיע לידיו של ראש הממשלה, גמרו אימור לפנות שמעון פרס, כדי שזה יקשר בינם לבין ואשר הממל- שלחו מיכתב לביתו של פרס וזה הומינם לפגישה.

המפעלים שיקומו במקום, משכורת בגובה שייקבע עלידי הקואופרטיב, ונוסף על כך — חלק מהרווחים, באם יהיו. בעיר הקואופרטיבית יהיו כל המיפעלים וכל השירותים שייכים לקואופרטיב — כל השאר ישאר בתחום הפרט, וכל אחד יהיה שותף לניהול ולקביעת דמותה של העיר. התוכנית ברורה בקויה הכלליים, אולם פרטיה ייקבעו במשך הזמן. רק דבר אחד ברור: תהיה זו העיר הראשונה בישראל, בה יאסור החוק המקומי על קיומם של תאים מפלגתיים. בחירות תהיינה רק על בסיס אישי וכל מי שינהל תעמולה מפלג- תית — ייענש.

מבט ראשון נראה הרעיון כאוטופיה, כי שיגעון שאינו בריביוע. כך חדאי נראו גם אותם אנשים שרצו להקים בזמנו צורת יישוב חדשה שתיקרא קיבוץ. אלא שהעובי- דות מצביעות, הפעם, על כך שהחלום נמצא בשלבים מתקדמים של מימוש.

מתערה לעיר-נוער

דמה התחיל בחברה תל-אביבית רגילה, כזאת שנוהגים לקרוא לה סא- לונית. קבוצה של חמישה צעירים, שנפי- גשו יחד בעת שרוחם הצבאי בחיל-האחיר,

בעת הביקור שערך השבוע חלק מחברי הקואופרטיב במקום, בו הם רוצים להקים את עירם, עלו על שן רמון. המקום הנבנה ביותר מעל המכתש, כדי לחזות בנוף המרהיב הנגלה ממנו, מגבול ירדן במזרח עד גבול מצרים במערב.